

o imporcie równoległym dokonywanym z naruszeniem art. 81 ust. 1 WE. Wniosek ten należy uznać za niewłaściwą kwalifikację prawną okoliczności faktycznych lub przynajmniej za naruszenie obowiązku uzasadnienia, jako że Sąd nie ustalił, czy zachowanie odnosiło się do biernego czy też czynnego importu równoległego

Sąd przeinaczył treść dowodów, uznając, że cel dokumentów, o których mowa w pkt 56–68 zaskarżonego wyroku, był niezgodny z prawem. W tych dokumentach Contact Data skarżyła się na eksport do Belgii, który miał miejsce z naruszeniem przysługującej jej wyłączności, a także użyła informacji dotyczących cen przywozowych jako karty przetargowej w celu uzyskania lepszej ceny od Nintendo oraz powoływała się na „szary import”. Stwierdzenie, że omawiane dokumenty odnosiły się do czegoś innego niż do ograniczenia czynnej sprzedaży do obszaru przyznanego Contact Data na wyłączność lub do sposobu, w jaki Contact Data wywierała presję na swego dostawcę w celu obniżenia jej własnej ceny zakupu, stałoby w sprzeczności z brzmieniem rzeczonych dokumentów.

Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie, uznając, że omawiane dokumenty stanowiły wystarczający dowód istnienia porozumienia w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE. Wobec braku bezpośredniego dowodu z dokumentów świadczącego o zawarciu porozumienia Sąd powinien był wykazać istnienie zbieżności woli w celu ograniczenia handlu równoległego, co wymagało, żeby jednostronna polityka przyjęta przez Nintendo zmierzająca do antykonkurencyjnego celu stanowiła dorozumiane lub wyraźne zaproszenie Contact Data do wspólnego osiągnięcia tego celu, a przynajmniej milczącej zgody Contact Data na tę politykę. Sąd nie wykazał wystarczająco, że powyższe kryteria zostały spełnione.

Ponadto Sąd nie ustalił w prawidłowy sposób, że Contact Data wyraziła zgodę na politykę przyjętą jednostronnie przez Nintendo. W szczególności Sąd niesłusznie odmówił rozważenia znaczenia faktycznego eksportu towarów przez Contact Data, odwołując się do orzecznictwa w zakresie porozumień horyzontalnych, podczas gdy tego typu eksport może — zgodnie z utrwalonym orzecznictwem — w przypadku porozumień wertykalnych podważyć istnienie zgody dystrybutora na bezprawną politykę zmierzającą do utrudnienia handlu równoległego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 14 lipca 2009 r. — Postępowanie w sprawie ekstradycji przeciwko Gaetano Mantello

(Sprawa C-261/09)

(2009/C 220/50)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Stuttgart (Niemcy)

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Gaetano Mantello

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kwestia występowania „tych samych czynów” w rozumieniu art. 3 pkt 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾ podlega ocenie
 - a) zgodnie z prawem państwa członkowskiego wydającego nakaz,
 - b) zgodnie z prawem państwa członkowskiego wykonującego nakaz,
 - c) zgodnie z autonomiczną wykładnią pojęcia „tych samych czynów”, dokonaną na gruncie prawa unijnego
- 2) Czy nielegalny przywóz środków odurzających stanowi „ten sam czyn” w rozumieniu art. 3 pkt 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW co członkostwo w grupie mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi, jeżeli organy dochodzeniowe w chwili wydania wyroku w sprawie tego przywozu posiadały informacje i dowody, w świetle których istniało uzasadnione podejrzenie członkostwa w takiej grupie, jednakże ze względów taktyki dochodzeniowej zaniechały przedstawienia stosownych informacji i dowodów sądowi i w związku z tym wystąpienia ze stosownym aktem oskarżenia?

⁽¹⁾ Dz. U. L 190, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydane w dniu 14 maja 2009 r. w sprawie T-165/06 Elio Fiorucci przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 14 lipca 2009 r. przez Edwin Co. Ltd

(Sprawa C-263/09 P)

(2009/C 220/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Edwin Co. Ltd (przedstawiciele: adwokaci D. Rigatti, M. Bertani, S. Vereia, K.P. Muraro, M. Balestrierio)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz Elio Fiorucci

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie E. Fiorucciego kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym lub, przy założeniu, że odwołanie nie zostanie uwzględnione, zasądzenie podziału kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

1. W pierwszej kolejności zaskarżony wyrok narusza lub dokonuje błędnego zastosowania art. 52 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 40/94. ⁽¹⁾ Względna podstawa odmowy, która na podstawie tego przepisu skutkuje nieważnością rejestracji znaku towarowego składającego się z nazwiska osoby innej niż zgłaszający, ma zasadzać się na okoliczności, że żądający stwierdzenia nieważności jest na podstawie prawa krajowego właścicielem wyłącznego prawa do korzystania z tego nazwiska. Jednakże na podstawie art. 8 ust. 3 CPI ⁽²⁾, na którym opiera się druga strona postępowania odwoławczego, E. Fiorucciemu nie przysługuje takie prawo. Artykuł 8 ust. 3 CPI przyznaje mu raczej po prostu warunkowe prawo rejestracji znaku „Elio Fiorucci”, z którego jednak sam nie mógłby nigdy korzystać, ponieważ tak zarejestrowany znak klóciłby się z prawami Edwina do słowa „Fiorucci”. W tym właśnie kontekście Sąd Pierwszej Instancji stwierdził nieważność znaku towarowego Edwina „Elio Fiorucci” w oparciu o taką podstawę odmowy, która nie istnieje i która nigdy nie mogłaby zaistnieć. To oznacza naruszenie lub błędne zastosowanie art. 52 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 40/94, który to przepis, jeśli zastosuje się względem niego właściwą wykładnię, może znajdować zastosowanie tylko wówczas, gdy żądający stwierdzenia nieważności jest już właścicielem (lub ma przynajmniej możliwość nabycia) wyłącznego prawa do korzystania z własnego nazwiska jako znaku towarowego.
2. Zaskarżony wyrok narusza lub dokonuje błędnej wykładni art. 8 ust. 3 rozporządzenia 40/94. Przeciwnie do tego, co stwierdził Sąd Pierwszej Instancji, przepis ten znajduje faktycznie zastosowanie tylko do nazwisk osób, które stały się sławne w sektorze niekomercyjnym: nie może zatem stosować się do patronimika „Elio Fiorucci”, który na podstawie oceny faktów niepodlegającym zakwestionowaniu w ramach tego postępowania, najpierw stał się słynny w sektorze komercyjnym.

Taką wykładnię art. 8 ust. 3 CPI sugeruje przede wszystkim literalne brzmienie tego przepisu, który wyraźnie stanowi, że jego celem jest ograniczenie ochrony, jaką przyznaje nazwiskom osób, które stały się słynne w „dziedzinie sztuki, literatury, nauki, polityki lub sportu”. Taki wniosek potwierdza również analiza systemowa włoskiego prawa znaków towarowych, z której wynika, że gdy nazwisko stało się słynne w sektorze komercyjnym, to otrzymuje ochronę na podstawie art. 12 ust. 1 lit. b) i f) CPI, podczas gdy art. 8 ust. 3 CPI odnosi się tylko do nazwisk, które stały się najpierw słynne w sektorze niekomercyjnym. Nie jest możliwe, aby oba te przepisy znajdowały równoległe zastosowanie do tego samego oznaczenia, ponieważ prowadziłyby to do dwóch wyłącznych praw do znaków towarowych, które byłyby wzajemnie niezgodne. Poprzez rejestrację własnego nazwiska jako znaku towarowego (następnie przekazanego Edwinowi) E. Fiorucci tym samym rzekł się wszelkich roszczeń do korzystania z renomy związanej z jego nazwiskiem dla celów komercyjnych. Tym samym nie może on powoływać się na art. 8 ust. 3 CPI celem wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności znaku towarowego Edwina „Elio Fiorucci”.

Ponadto wykładnia art. 8 ust. 3 CPI proponowana przez Edwina, której konsekwencją jest to, że nie znajduje on

zastosowania do niniejszego sporu, jest spójna z celem tego przepisu, jakim jest zapobieżenie pasożytniczego korzystania przez osobę rejestrującą znak, który zdobył prestiżową reputację poprzez zasługi innej osoby. Edwinowi nie można zarzucić pasożytniczego postępowania, ponieważ po nabyciu znaków towarowych „Fiorucci” za znaczną kwotę, wnoszący odwołanie drogo zapłacił za prawo do korzystania z renomy związanej z nazwiskiem słynnego mediolańskiego projektanta mody.

Argument Sądu Pierwszej Instancji, że ochrona przyznana na podstawie art. 8 ust. 3 CPI jest szersza i nie powieła ochrony przyznanej sławie zdobytej przez rozpoznawcze znaki w sektorze komercyjnym nie jest przekonujący. Według najbardziej autorytatywnej doktryny włoskiej, warunkowe prawo do rejestracji znaków, które są słynne w sektorze niekomercyjnym na podstawie art. 8 ust. 3 CPI nie jest prawem bezwzględny. Jednakże, podstawowa ochrona argumentem musi być argument, że przyznana ochrona nie jest szersza niż ochrona przyznana na podstawie art. 12 ust. 1 lit b) i f) CPI dla znaków, które są słynne lub nabyły renomę w sektorze komercyjnym. Okoliczność, że dziedziny, w których przepisy te zachodzą na siebie potwierdza raz jeszcze, że nie mogą być one stosowane równoległe.

Przeciwnie do powierzchownej tezy Sądu Pierwszej Instancji, z uważnej i szczegółowej analizy włoskiej doktryny dotyczącej art. 8 ust. 3 CPI [dawniej art. 21 ust. 3 lit. m)] wynika, że przeważające stanowisko jest takie, że przepis znajduje zastosowanie tylko do znaków, które nabyły renomę w sektorze niekomercyjnym. Potwierdza to niewielka liczba wyroków wydanych do dnia dzisiejszego przez włoskie sądy odnośnie do art. 8 ust. 3 CPI.

Nie bardziej przekonujący jest argument Sądu Pierwszej Instancji, że stając się słynny w niekomercyjnym sektorze (szczególnie w dziedzinie sztuki, kultury i ekologii oraz w obszarze ochrony dzieci), E. Fiorucci mógłby w każdym razie powoływać się na ochronę przyznaną na podstawie art. 8 ust. 3 CPI. Według najbardziej autorytatywnej doktryny włoskiej, gdy patronimik, który jest już zarejestrowany przez inną osobę i stał się słynny nabywa renomę w sektorze niekomercyjnym, jego właściciel (w tym przypadku Elio Fiorucci) nie może powoływać się na art. 8 ust. 3 CPI, ponieważ konieczność ochrony właściciela (w tym przypadku Edwina) słynnego znaku towarowego (w tym przypadku Fiorucci), który był wcześniej zarejestrowany przeważa.

3. Zaskarżony wyrok jest bezprawny w zakresie, w jakim występują w nim braki w uzasadnieniu, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji nie zbadał argumentów i dowodów na poparcie twierdzeń Edwina, że uzyskał zgodę Elia Fiorucciego, aby zarejestrować jego patronimik jako znak towarowy. Alternatywnie Edwin twierdzi, że gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że ani on, ani Sąd Pierwszej Instancji nie są właściwe w przedmiocie zbadania rozpatrywanego argumentu, powinien wyraźnie odesłać sprawę do Izby Odwoławczej (lub innego wydziału) OHIM (czego Sąd Pierwszej Instancji nie uczynił) celem rozpatrzenia tego argumentu, zgodnie z art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 i z art. 1d rozporządzenia nr 216/96. ⁽³⁾

4. Zaskarżony wyrok jest bezprawny z tego względu, że narusza lub dokonuje błędnego zastosowania art. 63 rozporządzenia nr 40/94 i stanowi obrazę wymiaru sprawiedliwości w zakresie, w jakim Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie odmówił rozpoznania argumentu Edwina opartego na tym, że wnoszący odwołanie nabył od Fiorucci SpA de facto znak towarowy dotyczący (lub w każdym razie jakiegokolwiek inne prawo do korzystania z renomy z tym związanej) patronimika „Elio Fiorucci”. Alternatywnie Edwin podnosi, że gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że ani on, ani Sąd Pierwszej Instancji nie są właściwe w przedmiocie zbadania rozpatrywanego argumentu, powinien wyraźnie odesłać sprawę do Izby Odwoławczej (lub innego wydziału) OHIM (czego Sąd Pierwszej Instancji nie uczynił) celem rozpatrzenia tego argumentu, zgodnie z art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 i z art. 1d rozporządzenia nr 216/96.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1994 L 11, s.1).
 (²) Codice della Proprieta industriale italiano (włoski kodeks własności przemysłowej)
 (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiające regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz. U. 1996 L 28, s. 11).

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-267/09)

(2009/C 220/52)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów prawnych zawartych w art. 130 Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares [kodeksu podatku dochodowego od osób fizycznych, „CIRS”], które zobowiązują podatników nie będących rezydentami portugalskimi do wyznaczenia pełnomocnika ds. podatkowych, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 18 WE i 56 WE oraz odpowiednich artykułów porozumienia EOG;
- Obciążenie kosztami postępowania Republiki Portugalskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że art. 130 CIRS nakłada powszechny obowiązek na nierezydentów portugalskich polegający na wyznaczeniu przedstawicieli ds. podatkowych mających miejsce zamieszkania w Portugalii, który to obowiązek nie jest zgodny z postanowieniami art. 18 WE i 56 WE oraz odpowiednimi artykułami porozumienia EOG:

- a) Z jednej strony, nakłada się obowiązek wyznaczenia przedstawiciela ds. podatkowych na nierezydentów portugalskich, którzy osiągają jedynie dochody podlegające ostatecznemu opodatkowaniu u źródła;
- b) Z drugiej strony, nakłada się obowiązek wyznaczenia przedstawiciela ds. podatkowych na nierezydentów portugalskich, którzy osiągają dochody zobowiązujące do złożenia deklaracji podatkowej.

Zdaniem Komisji obowiązek powszechny, taki jak przewidziany w art. 130 CIRS, jest sprzeczny ze swobodnym przepływem osób i kapitału, ustanowionym w art. 18 WE i 56 WE oraz w odpowiednich przepisach porozumienia EOG, ponieważ nie dość, że ma on dyskryminujący charakter, to jednocześnie nie jest on proporcjonalny do zamierzonego celu.

Obowiązek ten ma dyskryminujący charakter ponieważ w praktyce taki obowiązek wiąże się z obciążeniem finansowym dla nierezydentów, ponieważ w większości przypadków, tacy pełnomocnicy nie będą świadczyli swoich usług bez wynagrodzenia. Ponadto, nawet jeżeli usługi pełnomocników ds. podatkowych byłyby świadczone nieodpłatnie, to sama już tylko okoliczność obowiązkowości ich wyznaczenia stanowi przeszkodę w swobodnym przepływie osób i kapitału. Aby nie można było mówić o istnieniu takiej przeszkody, to sam podatek powinien decydować o tym, czy chce ustanowić pełnomocnika ds. podatkowych.

Z drugiej strony, pomimo iż pełnomocnik ds. podatkowych nie ma żadnego obowiązku ani też nie ponosi żadnej odpowiedzialności za zapłatę podatku, i jedynie pełni obowiązki o charakterze czysto formalnym, sama tylko okoliczność obowiązkowości jego wyznaczenia stanowi sama w sobie przeszkodę w swobodnym przepływie osób i kapitału. Aby nie można było mówić o istnieniu takiej przeszkody, to sam podatek powinien decydować o tym, czy chce ustanowić pełnomocnika ds. podatkowych.

Rzeczony obowiązek nie jest również proporcjonalny, jako że zamierzony zgodny z prawem cel — jakim jest zapewnienie skutecznej kontroli podatkowej i zwalczanie unikania opodatkowania — mogłoby zostać osiągnięty również za pomocą mniej restrykcyjnych środków.

Z jednej strony dyrektywa Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń (¹) — stanowiąca kodyfikację dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r., przewiduje wzajemną pomoc przy pobieraniu podatków, pomiędzy którymi znajdują się podatki dochodowe [zob. art. 2 lit. g)], jak również podatek dochodowy od osób fizycznych. Z drugiej strony zgodnie z dyrektywą Rady 77/799/EWG (²) z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich właściwy organ państwa członkowskiego zawsze może wystąpić do właściwego organu innego państwa członkowskiego o udostępnienie mu informacji niezbędnych dla zwalczania unikania opodatkowania.

(¹) Dz.U. L 150, s. 28.

(²) Dz.U. L 336, s. 15.